

E leschte Film fir de Jean Wall

Guy Hoffmann

Um Muere vum Silvesterdag 2020 deet de Jean Wall, nodeems en sech geduscht an de Baart besonnesch suergfältig gemaacht huet, säin hou-beschte Kostüm un a bënnt seng léifste Krawatt ëm. Hie schreift der Botzfra eng Notiz, datt hie stënterlech verreest wier, mécht all Luuchten aus, geet a späert säin Haus vu baussen zou. Eng Wallis oder Posch huet e keng bei sech, brauch en och net. D'Zeitung an der Boîte léisst e stiechen.

Duer, wuer hien hiwëllt, geet en zu Fouss; vum Lampertsbiereg rof op d'Areler Strooss an duerno an d'Direktioun vun deem fuschneie Klinikkomplex. 't ass réischt aacht Auer, 't bléist e kale Wand, de Verkéier leeft nach roueg, Mënsche gesäit ee keng op der Strooss.

An der Agankspart vun der Klinik bleift hien ee Moment stoen. Hien dréit sech ëm, kuckt op de Parking, dee vollsteet, ounst datt och hei eng lieweg Séil ukéim oder fortfuere déit.

„One way“, denkt e bei sech, fir sech. Den Dokter an eng Infirmière wësse Bescheid, waarde sécher schnonn op hien. D'Infirmière heescht Sanny an den Dokter – säin Dokter – ass den Dokter Santos.

Den Dokter Santos wier schnonn am Haus, seet d'Infirmière, déi hien an der Receptioun ofhëlt a mat him op den

aachte Stack fiert. Si begleet hien an e kengt Zëmmer mat Canapé an enger groussaarteger Vue iwver d'Stad.

Opgereegt ass en net. 't ass alles iwverluecht, duerchdiskutiert; mam Dokter, mat soss kengem. Hien huet keen doheem, mat deem en hätt kënnen diskutieren, vun deem en sech hätt kënnen iwverriede loossen. Also: „Alea jacta est.“

„Kommt mat riwwer, den Dokter Santos ass do“, seet d'Sanny a mengt, hie bräicht näischt auszudoen. „Maacht dem Dokter just en Aarm fräi.“

De Mann moschtert och dëse Raum: riets eng Spigelwand, an der Mëtt eng Zort Chaiselongue, Naturbiller un der lénker Mauer. Virun der breeder Fënster ass en Ecran rofgelooss.

Den Dokter Santos leet him frëndlech eng Hand op d'Schëller. „Ass alles beim Alen? Hutt Der nach eng Fro, Här Wall?“

Dee wénkt Nee mam Kapp.

„Bien! Mir spillen lech e wonnerschéine Film. Dir sot mer, ob en zéng, zwanzeg oder drësseg Minutte lafe soll; ech riichte mech no lech.“

„Zéng.“

„Bien! Dir kënnst lech leeën, 't pickt eng Grimmel wéi all Piqûr, mä da's och schnonn alles.“

De Jean Wall leet sech, äntwert net.

„Dir wësst“, seet den Dokter, wann ech d'Nol bis am Aarm hunn, dann ass et definitiv, e Retour ass net méi méiglech.“

„'t ass alles gesot, Dokter. Mir wëssen alle béid, wat wier, wa mer et net méichen.“

Den Dokter Santos äntwert net duerop a setzt d'Piqûr un, déi d'Infirmière him gereecht huet. De Patient wëllt mat engem A riwwerluessen, fir ze gesinn, wat fir eng Faarf d'Substanz huet, mä 't geléngt him net.

„Vläicht gëtt et lech am Ufank eng Grëtz waarm“, mengt den Dokter iwver der Aarbecht, „mä dat hält net un. Genéisst de Film! Iwwerdeems wäert Der lues a lues entschlofen. Geet et?“

„Alles an der Rei.“

„Sou; da maacht et gutt, Här Wall.“

Den Dokter Santos an och d'Sanny drécken him déi riets Hand a gi lues aus dem Raum. Lo sinn se dobaussen. Huet hien sech geiert, oder ass do eng Dier gespaart ginn? Ugestréckt hunn se hien net; net, wéi s'et mat deene maachen, déi an Amerika eng Gëftsprëtzt verpasst kréien.

Klassesch Musek féllt de Räum, den Ecran féllt sech mat Liewen. Krukerten, déi héich um Himmel hir Eentche molen; en Adler, deen seng Spiralen iwver Bëscher a Bierger dréit; Kaskaden, déi an onendlech Déifte falen; Beien an Hummelen an engem Mier vu rouden a giele Rousen; Réi, déi wéi Statuen um Runneft vun engem Bësch stinn: e Schëff, dat déif ënnen an engem norwegesche Fjord ze dreeme läit; en Hirsch, deen säi majestätesche Kapp an dat bluttrout Licht vum Sonnenënnergank hieft... Déi Musek!

„Keng zéng, wann ech glift, drësseg Minutten!“, wëllt de Jean Wall ruffen, mä hie weess, datt kee méi drop reagiert, vläicht mol net méi héiert.

Ëmmer huet hie gemengt, hien hätt e gutt Liewe gehat, näischt verpasst. War dat dann alles, säin Haus, säi Beruff, säi Stress? Wou waren d'Mënschen an sengem Liewen, wou wier déi Zäit gewiescht, fir ze reesen, déi Welt ze gesinn, déi sech hei weist, wéi eng onerwaarte Wonnerblumm, déi opgeet? Näischt verpasst, Jean Wall?

Hie geréit a Panik. Méi wéi sécher stinn se hanner där Spigelwand ranzekucken, him nozekucken, ouni vun him gesinn ze ginn. Hie versicht opzestoen, mä d'Kraaft ass net méi do. Kiloschwéiere Bläi läit op him, och op sengen Aen. Déi zéng Minutte si bal ëm, hie kritt de Film nach fir ee Moment mat; vu ganz wäit wech.

Josy Braun